

Аластар продовжив:

— Я припускаю, що ви всі чули про видіння. Воно дике та тривожне, і дехто з вас уже уявив собі картину, що чекає нас у ніч на Самайн, — чаклун набрав повітря в легені. Тим часом довкола панувала мертва тиша. — Цієї ночі, коли потойбіччя та світ живих майже торкаються одне одного, вершник на драконі нападе на наше місто. Його чудовисько змусить небо впасти на землю вогняним дощем, і скидається на те, що... — Аластар глитнув, — що наше поселення буде знищене. — Він на мить заплющив очі: — Однак лише одиницям із вас, ймовірно, відомо, що дракон, якого показує небесний купол, надзвичайно древній. Упродовж багатьох століть його ніхто не бачив. Досі ми вважали, що його вже давно не існує. Це не просто пересічний дракон — це праотець драконів: від нього походять усі ці істоти. Його вогонь усепоглянальний, і навіть магії його не зупинити. Навпаки — його полум'я пожирає магію! — Чаклун огледівся, зробив паузу, щоб надати своїм словам ще більше значущості. — Проти такого дракона, як він, у нас практично немає шансів.

Здійнявся галас, однак Есмеральда швидко ступила вперед і, піднявши руку, зосередила увагу на собі:

— Послухайте мене! Ще не пізно, ще є надія! Стелларіум — не оракул у повному сенсі цього слова, він показує лише можливий із варіантів, найімовірніший!

Здавалося, ніхто на неї не зважав — люди, істоти, відьми голосно сперечалися між собою, немов знавісніли.

— Я прошу, послухайте мене, — знову вигукнула Есмеральда, однак тиша запанувала тільки після того, як один із вовкунів голосно завив.

— Дякую, Джонатане Джекслі! — полегшено кивнула Есмеральда. — Ми припускаємо, що вершником дракона є Кратч. Таким чином ми знаємо: темний друїд та його відьми нападуть на місто, а самаритяни — вампіри кривавої корони, — ймовірно, їх у цьому підтримають. Та є можливість цьому завадити.

— Напавши на них першими! Ми маємо бути сильнішими за них, — урвав її Аластар. — Тоді ми зможемо обернути війну на нашу користь!

Обличчя Есмеральди стало багряним:

— Але... у нас був інший план, Аластаре! — голос Есмеральди Голден звучав розлючено. І невпевнено. — Не такий! Ми власноруч змінимо майбутнє, але не будемо першими оголошувати війну!

— Війна вже прийшла до нас, Есмеральдо! Озирніся! У наших рядах біженці. Вампіри! Та вовкулаки! — Аластар похитав головою. — Вони втекли до нас від війни, у якій ми давно беремо участь.

Ширлі, принцеса вампірів, вийшла з тіні дерева в освітлений багаттям круг:

— Аластар має рацію, Есмеральдо. Битву давно почато!

Після повстання старих вампірських сімей проти королеви, матері Ширлі, дівчина втекла до Містл-Енду. Вона єдина з їхньої сім'ї вижила й лишилася таким чином єдиною законною спадкоємицею трону вампірів у Лондоні.

— Нас би тут не було, якби ми не програли першої битви. Ми... — Ширлі запнулася й злякано поглянула вгору. Гаргульї занепокоїлися, металевий скрегіт охоронців почули всі.

Темні Дуби — священний ліс німф. Молодий друїд сподівався, що знайде там маму. У дереві, де дідусь, бог Цернуннос, ув'язнив її подалі від Седріка та його батька. Можливо, вона розповість йому, як діяти та чого від нього очікують. Після того друзі збиралися вирушити до Калланіша — острова друїдів.

Седрік мав вивчити все, що повинен знати друїд, для того щоб збільшити свої шанси на перемогу у війні проти Кратча. А де ж іще це можна зробити, як не біля старого кам'яного круга в Калланіші. Батько, який разом із містером Елдерлінгом цілими днями шукав у бібліотеці якісь підказки, був переконаний, що там діти зустрінуть інших друїдів.

Тіні знову заворушилися, і на галявину вийшов грифон. Величезний, з ледь розкинутими орлиними крилами та гордо піднятою головою. Чарівний охоронець ступив у сяйво багаття й опустився на землю на узліссі. Його хвіст витончено обвив тіло могутнього лева. Грифон нагадував короля ночі. Або принаймні цих зборів.

— Я постійно забуваю, який грифон велетенський, — благоговійно прошепотів Седрік друзям.

Емілі кивнула:

— Я рада, що він тут.

— Я теж — це якось заспокоює, — промовив Елліот.

Седрік давно не бачив грифона і з подивом виявив, що міфічна істота скинула свою білу зимову шубу, а все тіло орлолева переливається тепер то темно-червоним, то темно-синім кольорами. Тільки дзьоб досі був золотистим. Грифон глипнув угору, прямісінько

в очі Седріку. І на мить хлопцеві здалося, що орлолев кивнув. Спиною молодого друїда пробігли мурашки.

Аластар, могутній відьмак та ватажок паладинів, виступив наперед до вогню й промовив:

— Цим я оголошую засідання Ради відкритим!

Він обернувся по колу, швидким рухом кинув у вогонь якийсь порошок, і полум'я здійнялося вгору. А тоді стало срібно-блакитним. Юрбою пронісся шепіт.

— Ото хвалько, — зневажливо буркнула Емілі.

— Дякую, що пройшли весь цей шлях із міста на пагорби, до нашого Священного Гаю, — продовжив Аластар. — Давно ми вже тут не були, але обставини змусили нас зібратися знову.

Вовкуни коротко завили. Седрік чув від батька, що старовинний гай біля Містл-Енду обрали місцем збору не випадково, а саме для того, щоб усі, особливо вовкуни, мали можливість бути присутніми. Елліот мав рацію. Їхнє відкриття в Стелларіумі, старому небесному проекторі, справді викликало переполох у міській громаді. Хоча Самайн (день, коли мали відбутися жахливі події за участю дракона) святкували аж наприкінці літа, Седріку, та й не тільки йому, здавалося, що загроза неминуча.

Есмеральда обстала за їхню поїздку на північ та наполягла, щоб, перш ніж вирушити в дорогу, друзі дочекалися зборів. Вона вважала, що отримати офіційне благословення міської громади на цю місію має сенс.

— У такі часи важливо триматися разом. Враховувати думку кожного! Адже йдеться про майбутнє нашого міста і це стосується кожного мешканця нашої громади, — сказала вона й розіслала гінців із запрошеннями.

поспішали на ці термінові збори, у темряві між деревами хлопець не вгледів одного з молодих вовків і речепився через нього. Бідолаха лише коротко завив, а потім зник у п'ятьмі нічного лісу. Седрік захоплювався дисципліною, яка панувала в зграї, що зібралася довкола Джонатана. Стояв повний місяць, але перевертні контролювали дику частину своєї душі. Відтоді як вони прийшли до міста, ще не було жодного інциденту з не такими вже й безпечними вовкунами.

Біля самісінького Седрікового вуха почувся гучний шурхіт і тріск. Хлопець озирнувся й побачив Елліота, який захоплено жував аж занадто хрустке печиво. Друг простягнув маленьку бляшанку.

— Ось, таткові, пригощайся! Він каже, що ти мушиш їх покуштувати. Найкращі «Кранчери Голденів», які він пік у своєму житті, — Елліот щасливо заплямав. — І я переконаний у тому, що він має рацію.

Седрік взяв печенину й відкусив шматочок. Це сто відсотково було найсмачніше карамельно-грильязне пісочне печиво, яке він коли-небудь куштував.

— А я? — обурилася Емілі. — Мені що, жодного не дістанеться?

Елліот зітхнув і передав сестрі бляшанку. Ельфи, які разом з Ао'Таерасом прибули з кварталу Кам'яного Дуба, тепер гуртувалися під деревом і похмуро поглядали на гаргуль, які вподобали сусіднє дерево. Седрік добре розумів невдоволення лісових мешканців. Металеві гаргульї — дивні створіння. До того ж певною мірою моторшні через свої гострі кігті та постійне слиновиділення.

Елліот, помітивши його погляд на охоронців Ради, штовхнув Седріка кулаком у бік.

— Знаєш, чому не можна бути під деревом гаргуль? Седрік стенив плечима, не знаючи відповіді.

— Бо ніколи не знаєш, чи то дощ на тебе крапає. Седрік з Емілі засміялися, та раптом юна поліморфа посерйознішала:

— Аластар після нападу воронів наполягає, щоб саме гаргульї захищали Раду. Мама говорить, що їхня слина й справді утворюється з крапель дощу, які на них потрапляють протягом життя.

Елліот саме хотів щось заперечити, але тріск розчакнутого дерева змусив їх здригнутися. З мороку виїшла сім'я кудлатих гірських тролів. Голіруч вони ламали товсті й тонші стовбури дерев на зручні поліна, наче то було сухе гілля. Нещодавня буря повалила безліч дерев у лісі, і тролі збирали їх для розведеного багаття. Седрік зачаровано спостерігав, як добродушні велетні зі значної відстані кидають поліна у вогонь.

— Я думаю, класно, що і нам дозволили піти, — сказала Емілі. Вона здавалася дещо схвильованою.

— Що ти маєш на увазі? — запитав Седрік.

— Ну, що нам дозволили тебе супроводжувати, — пояснила Емілі. — До твоєї мами! Та у Калланіш!

Елліот тихо захихотів. Сестра штовхнула його в бік.

— Ну що знову?

— Я саме уявив Седріка, який стукає в кожне дерево Шотландії і ввічливо питає, чи мама вдома.

Седрік голосно зареготав, і навіть Емілі не змогла стримати усмішку.

— Я справді радий, що ви йдете зі мною. Я знаю, без вас Темні Дуби мені ніколи не знайти, — хлопець удячно показав Елліоту піднятий догори великий палець.